

## Dag 76

K. vertelde gisteren aan de telefoon een interessant verhaal waarvan ik baalde dat ik het niet eerder had gehoord. Over de zogenaamde cargo-cult van Melanesië. Ter info: cargo-cults zijn religieuze bewegingen die vanuit primitieve samenlevingen ontstaan als ze in contact komen met moderne technologie.

In de Tweede Wereldoorlog hadden de VS een militair vliegveld op het Melanesische eiland Tanna aangelegd en dropten daar onder andere voedingsmiddelen. De inwoners hadden nooit blanken gezien, laat staan dat zij begrepen wat die overvliegende metalen kisten met hun 'magische' ladingen waren. Ze dachten dat de 'cargo' afkomstig was van hun voorouders en dat de blanken door hen waren aangewezen om de ladingen te droppen. Na de Tweede Wereldoorlog lag het vliegveld er stil bij en viel er niets meer uit de lucht. De inwoners bedachten allerlei rituelen om ervoor te zorgen dat de vliegtuigen terug zouden keren. Ze trokken dagelijks naar de plek van het militaire vliegveld en bootsten de situatie van vroeger zo precies mogelijk na, in de hoop de verdwenen vliegtuigen te 'lokken'. Ze bouwden levensgrote vliegtuigen van hout en bamboe, controletorens, controleposten en zetten er mannen in met koptelefoons gemaakt van halve kokosnoten. Ze maakten landingsbanen met vuurfakkels zodat de vliegtuigen 's nachts konden landen en hielden er dag en nacht de wacht. Zelfs in de huidige tijd houdt een groepje 'gelovigen' op Tanna elk jaar op 15 februari een herdenkingsdag in de hoop dat de vliegtuigen terugkeren.

Nadat K. dit verhaal verteld had, ging ik enthousiast foto's over dit onderwerp op internet bekijken. Van de houten vliegtuigen, de koptelefoons van kokosnoten, de filmpjes van mannen en vrouwen die midden in de nacht met fakkels op de geïmproviseerde landingsbaan de wacht hielden. De vasthoudendheid van deze mensen was behoorlijk indrukwekkend. Enerzijds voelde ik de neiging om ze belachelijk te vinden, anderzijds besepte ik dat wij hier in het Westen niets anders doen met ons christendom, het zingen voor myomen onder klankschalengelui, het dragen van geluksonderbroeken tijdens een sportwedstrijd, kortom, alle deeltjes die we sluiten met de zogenaamde oppermachten.

Tot zover dit citaat. Het inspireerde dichter Willem Thies tot het volgende gedicht "Oogst".

## **Oogst**

De stille eilandbewoners bootsen de vliegmachines na met  
ribben van bamboe, verkeerstorens met antennes van riet.  
De eilandbewoners in milde hitte vragen de goden om het gezoem  
van de propellers, om de komst  
van de witte afgezanten van hun voorouders, om het gouden  
tijdperk van oorlog. Oorlog is weelde,  
oogst.